

บทอ่าน เรื่อง ธนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย
 หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๑ เรื่อง ธนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย
 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่อง ธนูดอกไม้กับเจ้าชายน้อย ๑
 รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

“กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว...”

เด็ก ๆ ทุกคนชอบคำพูดประโยคนี้ใช่ไหม เมื่อใครสักคนพูดว่า “กาลครั้งหนึ่ง นานมาแล้ว” นั้นแสดงว่า นิทานแสนสนุกกำลังเริ่มต้น

แดนก็ชอบคำพูดประโยคนี้ เขาจะตื่นเต้นเสมอเมื่อได้ยิน แดนเป็นเด็กชายช่างคิดฝัน ชอบฟังนิทานเป็นชีวิตจิตใจ โดยเฉพาะนิทานที่ายกับตาเล่าให้ฟัง ขณะฟังนิทาน แดนจะนั่งนิ่ง เบิกตาโตแทบไม่กระพริบ ปีนี้แดนเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ แล้วโตมากพอที่จะอ่านหนังสือได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องให้คนอื่นอ่านให้ฟังอีก แดนชอบอ่านนิทาน และจะมีความสุขมากเมื่ออ่านเจอข้อความที่ว่า “กาลครั้งหนึ่ง”

ในวันหยุดเสาร์ อาทิตย์ แดนจะขลุกอยู่ในห้องหนังสือแทบทั้งวันบ้านของแดนมีห้องหนังสือเล็ก ๆ มีหนังสือที่พ่อกับแม่เก็บสะสมไว้จำนวนหนึ่ง พ่อของแดนเป็นทหาร ส่วนแม่เป็นบรรณารักษ์ แดนมีพี่สาวชื่อเดือน มีตากับยายซึ่งมีอายุมากแล้ว ยายเป็นนักเล่านิทานตัวยง ส่วนตาก็เป็นหนอนหนังสือ

พอตาอายุมากขึ้น ตาก็พราหม์ อ่านหนังสือไม่ค่อยเห็น ตามักพูดกับแดนว่า “ตอนที่หลานยังเด็ก ๆ ตาอ่านหนังสือให้หลานฟัง ตอนนี้อ่านโตแล้ว ต้องอ่านหนังสือให้ตากับยายฟังบ้าง”

“ผมอ่านหนังสือไม่เก่งเหมือนคุณตาหรอกครับ” แดนบ่นเบี่ยงถึงแม้เขาจะชอบอ่านหนังสือ แต่ก็ชอบอ่านในใจคนเดียวมากกว่า เพราะหากเขาอ่านผิดก็ไม่มีใครรู้

คืนหนึ่ง พ่อกับแม่และพี่เดือนไปทำธุระต่างจังหวัด ที่บ้านจึงเหลือเพียงแดนกับตาและยาย ก่อนนอน ตาหยิบหนังสือเก่า ๆ เล่มหนึ่งส่งให้แดน พร้อมพูดว่า

“ทำไมหรือครับ” เด็กชายถาม

“ก็เพราะเป็นเรื่องที่ดีมากนะสิ โดยเฉพาะตอนที่ตาใช้ที่คั่นหนังสือคั่นไว้จะเป็นตอนที่ตาชอบที่สุด” ตาเน้น พลังขึ้นไปนั่งบนตักอย่างสบายใจ ส่วนยายหลังพับผ้าเสร็จแล้ว ก็เตรียมขยับมานั่งใกล้ ๆ

แดนหยิบหนังสือขึ้นดู พลิกไปมาอย่างลำบากใจ หนังสือเล่มนี้ไม่หนามากนัก แต่เก่าจนกระดาษเหลืองซีด หน้าปกมีข้อความว่า “บทละครนอก เรื่อง ไชยเชษฐ

พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย” เพียงได้อ่านชื่อเรื่อง เขาก็คิดว่าน่าเบื่อแล้ว คงไม่สนุกเหมือนนิทานเกี่ยวกับสัตว์หรือการ์ตูนหรอก

“เป็นเรื่องอะไรหรือครับคุณตา” แดนถาม

“เป็นเรื่องของเจ้าชายตัวน้อย ๆ อายุรุ่นราวคราวเดียวกับหลานนี่แหละ” ยายตอบแทนด้วยน้ำเสียงแจ่มใส ก่อนจะพูดต่อไปอีกว่า

“ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าชายน้อย ๆ องค์หนึ่งยิงธนูเข้าใส่ศัตรู แต่แทนที่จะทำให้ศัตรูของเขาได้รับบาดเจ็บ ลูกธนูที่ยิงไปนั้นกลับกลายเป็นดอกไม้โปรยปรายลงมา เจ้าชายน้อยประหลาดใจมาก และเขายังประหลาดใจมากขึ้นไปอีก เมื่อรู้ว่าคนที่เขายิงธนูใส่ หมายถึงให้ตายนั้นกลับเป็นบิดาบังเกิดเกล้าของเขาเอง”

ยายพูดซ้ำ ๆ แต่ขัดถ้อยขัดคำ คำพูดของยายทำให้แดนหูฟังขึ้นมาทันที

“นอกจากเจ้าชายตัวน้อย ๆ แล้ว เจ้าตาของเจ้าชายก็ใจดีด้วยนะยาย ถึงจะเป็นยักษ์ก็เถอะ” ตาพูดเสริม

ยายหันไปยิ้มให้ตาอย่างรู้ทัน “อ้อ! ตาคิดว่าตัวเองเหมือนเจ้าตาของเจ้าชายน้อยละสิ ฉันรู้ทันหรอกนะ”

ตาหัวเราะอย่างถูกใจ “นั่นละ เป็นตอนที่ตาคิดว่าดีที่สุดหนังสือเล่มนี้ ถึงจะเป็นยักษ์ แต่เจ้าตาก็คือใจรักหลาน ก็เหมือนกับตาคนนี้อย่างไรละ” ตาพูดแล้วชี้ที่ตัวเองจนยายค้อนให้ด้วยความหมั่นไส้

แดนหันไปมองตากับยาย ไม่ค่อยเข้าใจว่าทั้งสองพูดเรื่องอะไรกัน แต่คิดว่าเรื่องที่ยายพูดน่าจะสนใจดี

“ยายเล่าให้ฟังดีกว่าครับ” แดนต่อเรื่อง “ยายเล่านิทานเมื่อไรก็สนุก เมื่อนั้น ผมชอบให้ยายเล่ามากกว่า”

“นี่ก็เหมือนกัน” ยายว่า “ไม่ต้องมาแกล้งขมยายหรอกนะ ยายรู้หรอกว่าหลานอยากฟังยายเล่า หลานกับตาคู่นี้พอกันเลย”

“ยายเล่าเรื่องย่อ ๆ ให้ฟังก่อนก็ได้เนี่ย” ตาแนะ

ยายทำท่าอึดอัดเหมือนไม่อยากจะเล่า แต่ในที่สุดแดนก็ได้ฟังนิทานของยายจนได้

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว” ยายเริ่มต้นด้วยคำพูดที่แดนชอบ

“ยังมีเมืองอยู่เมืองหนึ่ง ชื่อว่า เหมันต์ พระราชาผู้ครองเมืองนี้มีนามว่า ไชยเชษฐ มีพระมเหสีชื่อสุวิชา พระนางเป็นธิดาเลี้ยงของพระยายักษ์ พระไชยเชษฐยังมีนางสนมอีกเจ็ดคน แต่พระองค์โปรดปรานนางสุวิชามากกว่าคนอื่น ๆ ทำให้นางสนมทั้งเจ็ดเกิดความริษยา และคอยหาโอกาสใส่ร้ายนางสุวิชาอยู่เสมอ

วันหนึ่งนางสนมทั้งเจ็ดสร้างข่าวลือเพื่อลงให้พระไชยเชษฐไปคล้องช้างเผือกในป่าใหญ่ ขณะนั้นนางสุวิชามีครรภ์แก่ใกล้คลอด เมื่อนางประสูติพระโอรส สนมทั้งเจ็ดก็ขโมยพระโอรสไปฝังไว้ แล้วนำท่อนไม้ท่อนหนึ่งมาวางแทน เมื่อไชยเชษฐเสด็จกลับก็เข้าใจผิดคิดว่าพระมเหสีประสูติพระโอรสเป็นท่อนไม้ จึงขับไล่นางออกจากเมือง นางวิหาร์แมวซึ่งเป็นพี่เลี้ยงของนางสุวิชาได้ไปช่วยชีวิตพระโอรสเอาไว้ และพากันกลับไปอยู่กับท้าวสิงห์ผู้เป็นบิดาเลี้ยง ภายหลังพระไชยเชษฐทราบความจริงทั้งหมด จึงรู้สึกสำนึกผิด แล้วออกเดินทางติดตามนางสุวิชากับพระโอรสเพื่อรับกลับพระนคร”

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ ยายก็หยุดเสียทีหนึ่ง ตานึกสนุกขึ้นมาบ้างจึงช่วยเล่าเรื่องต่อ

“พระโอรสองค์นั้นชื่อ พระนารายณ์ธิเบศร์ อายุประมาณ ๗ ชันษา เป็นเด็กน่ารัก กล้าหาญและเฉลียวฉลาด เจ้าชายน้อยมักถามพระมารดาอยู่เสมอว่าบิดาที่แท้จริงของตนคือใคร”

ตาพูดแล้วก็คว้าหนังสือจากมือของแดนไปเปิด บอกให้แดนอ่านหน้าที่ค้นเอาไว้ เพราะเป็นตอนที่กล่าวถึงพระนารายณ์ธิเบศร์พอดี

คราวนี้เด็กชายไม่อึดอัดอีกแล้ว เขารับรับหนังสือมาอ่าน เพราะอยากรู้เรื่องเร็ว ๆ

เมื่อนั้น
อยู่ในสิงหลพารา
รูปร่างละม่อมพร้อมพริ้ง
เสวยรมย์สมบัติสวัสดิ์
เมื่อวันจะพบพระบิตุเรศ
น่าเจ็บใจใครหนอเป็นพอกุ

อันพระบิตุเรศของลูกรัก
เห็นแต่แม่ผู้เดียวเปลี่ยวใจ
สุริยวงศ์พงศ์ประยูรที่คุ้นเคย
โปรดเกล้าเล่าแกลงแจ้งยุบล

เมื่อนั้น
ได้ฟังลูกยาพาที
เหตุนี้ดีร้ายพระบิดา
แสนสงสารลูกน้อยกลอยใจ

เมื่อนั้น
แลเห็นสมเด็จพระมารดา
จึงทูลว่าข้าทามถึงบิตุรงค์
เหตุผลต้นปลายประการใด

พระนารายณ์ธิเบศร์โอรสา
จนชั้นชาอายุได้เจ็ดปี
งามยิ่งเทวาในราศี
กับพระชนนีโฉมตรู
ให้บังเหตุโอรสคิดอดสู
จึงถามมารดาดูทันใด
ไม่รู้จักรูปทรงว่าองค์ไหน
กับท้าวไทอัยกาเป็นสองคน
ช่างไม่มีบ้างเลยในสิงหล
เหตุผลเป็นไฉนพระชนนี
นวลนางสุวิญชามารศรี
เทวีก็คิดสะดุ้งใจ
ตามมาแล้วลูกจึงนึกได้
ชลนัยน์ไหลหลั่งดังธารา
พระนารายณ์ธิเบศร์โอรสา
ชลนาไหลพรากก็หลากใจ
เป็นไฉนโยทรงกันแสงให้
จงบอกเล่าลูกไปตามสัจจา

เมื่อนั้น

เมื่อก็แม่แห่งนาคหลังคา
ชลเนตรไหลหลังลงพรั่งพรู
ซึ่งถามถึงบิดาอย่าว่านวาย
อันปิตุเรศเกิดเกศของเจ้านั้น
จงไปเฝ้าอัยกาเจ้าสากล

เมื่อนั้น

แล้วบังคมลาคลาไคล
ครั้นถึงมหาปราสาท
ลตองคัลงกราบกับบาทา

สุวิญชากล่าวแกลิ่งแสร้างว่า
ผงปลิวเข้าตาให้เคืองกาย
เคืองอยู่เดี๋ยวนี้ยังมีหาย
แม่จะบอกฤสาทยออย่าร้อนรน
คือพระองค์ทรงธรรมทำวสิ่งหล
ทูลถามเหตุผลให้แจ้งใจ
พระนารายณ์ธิเบศร์สิ้นสงสัย
ไปเฝ้าท้าวไทอัยกา
จึงลีลาศเข้าไปไถ่ยักษา
นั่งเฝ้าอัยกาพระยายักษ์

“พอก่อน ะ” ตาส่งเสียงขึ้น เมื่อแดนอ่านมาถึงตอนนี้

“ทำไมหรือครับตา” ผู้เป็นหลายถาม “ทำไมตาหยุดอ่าน”

ตาขยับตัวนั่งตรงแล้วพูดซ้ำอีก “”ตรงนี้เป็นตอนสำคัญ หลานต้องอ่านให้ดีนะ อย่าให้ตกหล่นเป็นอันขาด”

แดนยังไม่เข้าใจว่าสำคัญอย่างไร แต่ก็อ่านต่ออย่างซัดถ้อยซัดคำยิ่งกว่า

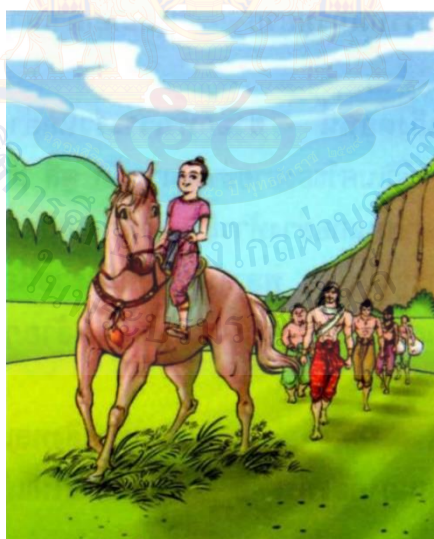
เมื่อนั้น	ท่านท้าวสิงหลผู้ทรงศักดิ์
เซยชมโถมลุ่มจับพักรั่ว	พลางอุ้มหลานรักใส่ตักไว้
เมื่อนั้น	พระนารายณ์ธิเบศร์บังคมไหว้
แล้วกราบทูลความถามท้าวไท	พ่อข้าคนไหนอัยกา
แต่หลานรักรู้คำจำความ	ยังมิรู้จักนามรู้จักหน้า
ครั้งทูลถามพระแม่สุริยงศา	บอกว่าตาเป็นพ่อเห็นผิดนัก
มารดาข้ายังเป็นสาวไส้	ตาแก่โคร่งคร่างฟันฟางหัก
ไม่ร่วมแท่นบรรทมภิรมย์รัก	สงสัยนักตาเล่าให้เข้าใจ

พอแดนอ่านถึงตรงนี้ ยายก็หัวเราะร่วนอย่างถูกใจแล้วว่า “เจ้าชายน้อยนารายณ์ ธิเบศร์ของยายช่างฉลาดนัก ดูลิ ช่างพูดจาหลักแหลมอะไรอย่างนั้น ทำเอาคนแก่อย่าง ท้าวสิงหลสะอึกไปเลยละ”

แดนหัวเราะถูกใจ พลางนึกชอบเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ขึ้นบ้างแล้ว แดน เผลอคิดไปว่าเจ้าชายน้อยก็คงคล้าย ๆ ตัวเขานั่นเอง

เมื่อนั้น	ท่านท้าวสิงหลเป็นใหญ่
ได้ฟังหลานสนองต้องพระทัย	ยิ้มแย้มละไมแล้วว่ามา
เขาเห็นว่าตาชราหนัก	หลานรักจะอับอายขายหน้า
ไม่สมกันกับแม่สุริยงศา	จึงให้เรียกพ่อตาแล้วเป็นไร

เมื่อนั้น	พระนารายณ์อิเบศร์สิ้นสงสัย
สำคัญว่าพ่อจริงก็นิ่งไป	จึงกราบทูลท้าวไทอัยกา
หลานจะลาไปเล่นพนาลี	จับหม่อมฤๅศีแล่ปักษา
ตะวันชายบ่่ายคล้อยจะกลับมา	พระอัยกาจงโปรดปรานี้
เมื่อนั้น	ท่านท้าวสิงหลยกชี
แสนสวาทนัดดาพันทวี	กอดจูบแล้วมีพระบัญชา
หลานจะใคร่ไปเที่ยวเล่นไพร	ก็ตามแต่น้ำใจตาไม่ว่า
จึงเรียกสี่พี่เลี้ยงเข้ามา	กำชับกำชาสารพัน
แล้วบัญชาการว่าหลานรัก	พ่ออย่าอยู่ช้านักในไพรสัณฑ์
พอบ่ายชายแสงสุริยัน	จงรีบผายผันมาพารา

เมื่อนั้น	พระนารายณ์ธิเบศร์โอรสา
ชื่นชมยินดีชิลลา	มาทรงอาชาทันใด
พร้อมพระพี่เลี้ยงทั้งสี่	เสนีสี่ม้ามาไสว
ควบจับคับคั่งเวียงชัย	เร่งอาชาไนยให้เคลื่อนคลาย
ครั้นถึงป่าใหญ่ไพรสาณฑ์	จึงสั่งพนักงานบ่วงข่าย
ให้เร่งลงหลักดักทราย	พวกม้าผันผายไปโลมา
บัดนั้น	เหล่าพวกพนักงานถ้วนหน้า
ผูกบ่วงถ่วงทิ้งโยทะกา	ดักตามมรคาที่เนื้อจร
บ้างวงข่ายรายรอบปากขนาง	ใส่สายโยระยางชักหลอน
พวกม้าไล่ไปชายดงดอน	หุ้มต้อนฝูงสัตว์สัพพัตมา
บ้างจับได้สิงโตโคกระทิง	สารพัดสัตว์สิ่งห่มหิงษา
บ้างได้เนื้อเปื้อนนานา	ต่างเอามาถวายพระกุมาร
เมื่อนั้น	พระนารายณ์ธิเบศร์เกษมศานต์
ชมสัตว์จัตุบาทแสนสำราญ	แล้วพระกุมารก็ปล่อยไป

แดนหยุดอ่าน แล้วหันมาพูดกับยาย “เจ้าชายน้อยใจดีนะยายนะ จับสัตว์ได้แล้ว ปล่อยไปไม่ฆ่า”

“ก็ยายบอกแล้วอย่างไรละ ว่าเจ้าชายน้อยของยายเป็นคนเก่ง ทั้งมีจิตใจเมตตา อีกด้วย”

ยายพูดอย่างชื่นชม พลังสงฆ์น้ำเย็นให้ดื่ม ยายชมว่า “หลานอ่านหนังสือดีขึ้น มาก ศัพท์ยาก ๆ ก็อ่านได้ หนังสือเล่มนี้เป็นวรรณคดีไทยจึงมีศัพท์แสงยากกว่าหนังสือทั่วไป แต่เด็ก ๆ ควรจะได้รู้จักคำศัพท์เหล่านี้บ้าง”

แดนรับน้ำเย็นในขันมาดื่ม น้ำในขันทั้งเย็นทั้งหอมกลิ่นดอกมะลิ ยายจะลอยดอกมะลิไว้ในขันน้ำเสมอ ยายบอกว่าคนไทยสมัยก่อนปลูกมะลิโดยไม่ฉีกยาฆ่าแมลง ดังนั้น หากไม่ปลูกเองก็ไม่ควรนำมาลอยน้ำดื่ม

เมื่อแดนหยุดอ่านหนังสือ บ้านทั้งบ้านจึงเงียบสงัดลงชั่วสงัด จนได้ยินเสียงรวิ้งมาจากถนนหน้าปากซอยและเสียงสุนัขเห่ามาจากบ้านใกล้ ๆ แสงไฟจากโคมในห้องสว่างนวล ส่องให้เห็นร่างเล็ก ๆ ของแดนที่นั่งอยู่ใกล้ยาย ถัดออกไปตายังนั่งบนตั่งอย่างสบายอารมณ์

แดนเริ่มอ่านหนังสือ เรื่องที่เขาอ่านต่อเพิ่มความสุขมากขึ้น แดนนึกเห็นภาพเจ้าชายน้อยนารายณ์ธิเบศร์ขี่ม้าไล่ต้อนฝูงสัตว์อย่างองอาจแวดล้อมด้วยเหล่าทหารและผู้ติดตามตัวเล็ก ๆ ซึ่งเป็นเด็กวัยเดียวกัน ทันใดนั้นเจ้าชายก็หยิบธนูมาขึ้นสายแล้วยิงไปที่รังใหญ่ เสียงธนูแหวกอากาศก้องกัมปนาทไปทั้งป่า จนทำให้พระไชยเชษฐและพี่เลี้ยงที่อยู่ในบริเวณใกล้ ๆ พวกกันตระหนกตกใจ และชวนกันออกค้นหาที่มาของเสียงด้วยความสงสัย จนกระทั่งได้พบพระนารายณ์ธิเบศร์กับเหล่าทหารตัวน้อย ๆ เนื้อความในหนังสือตอนนี้กล่าวว่า

ครั้นเสร็จขึ้นสายธนูศิลป์

ยิงตันรังพลันทันใด

เมื่อนั้น

กับสี่พี่เลี้ยงทั้งนั้น

พี่เลี้ยงว่าเสียงเหมือนฟ้าผ่า

จึงลงจากพลับพลาคลาไคล

ค่อยแลลอดสอดเห็นพระกุมาร

รูปทรงโสภาน่าเอ็นดู

พระจึงว่ากับสี่พี่เลี้ยงไป

งามทั้งรูปทรงวงพักตร์

ครั้นเราจะเข้าไปพูดจา

จะใคร่ชักชวนมาพลับพลาชัย

ฟ้าดินกัมปนาทหวาดไหว

เสียงสนั่นลั่นไปในอารัญ

พระไชยเชษฐตระหนกอกสัน

พากันหวั่นหวาดประหลาดใจ

บ้างว่าเขายิงปืนใหญ่

เที่ยวด้อมเดินไปจะใคร่รู้

กับทวยหาญน้อยน้อยมาเล่นอยู่

ถือธนูน้ำวประลองคะนองนัก

ลูกใครกระจิดสีทิดศักดิ์

น่ารักน่าชมภิรมย์ใจ

เด็กดูแปลกหน้าจะร้องไห้

จะเกลี้ยกล่อมฉันทิดพี่ช่วยคิด

บัดนั้น

ต่างคนแลเล็งเฟ่งพิศ

อันทรวดทรงองค์พระกุมารนี้

ทั้งท่วงทีกิริยาละม่อมละไม

อย่าสงสัยไปเลยพระทรงยศ

ชะรอยบุตรสุริยบาลาวันย์

เมื่อนั้น

พื้ว่าเห็นจริงทุกสิ่งไป

ถ้ามันเป็นลูกเต้าของเราจริง

ชาตินี้มีกรรมได้ทำมา

เพอญเห็นเป็นไปเข้าใจคล

จนจากเมียเสียองค์พระลูกรัก

อนิจาสุริยชาของผัวเฮ้ย

เจ้าช่างวางใจไม่อัชฌา

พระคิดถึงเมียแก้วแล้วโศกศัลย์

เสด็จออกไปนอกพุ่มไม้

ทั้งสี่พี่เลี้ยงผู้ร่วมจิต

แล้วทูลทรงฤทธิ์ไปทันใด

เหมือนภูมิจริงจดังเถื่อใส่

จะดูไหนไม่ผิดสักสิ่งอัน

โอรสของพระองค์เป็นแม่นมั่น

พระทรงธรรมอย่าแห่งแคลงใจ

พระไชยเชษฐาจึงตอบแถลงไข

จึงคลใจให้น้องนี้เมตตา

จะปรากฏยศยิ่งในใต้หล้า

พลัดพราກสุริยชานงลักษณ์

หลงกลอีกคนอัปลักษณ์

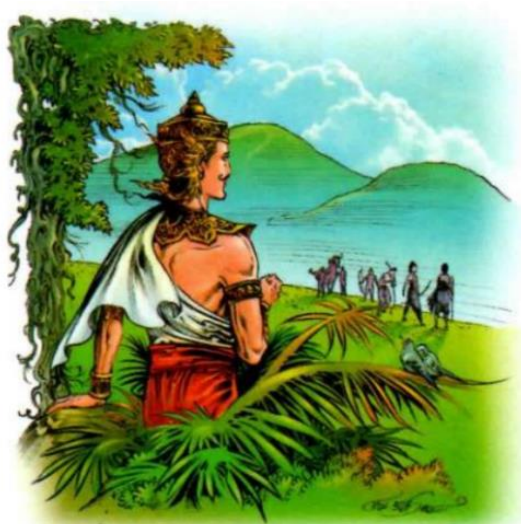
แสนวิตกอกจะหักสู้ตามมา

เมื่อไรเลยจะได้เห็นหน้า

ละให้ลูกยามาเล่นไพร

ยิ่งกลั่นกลั่นชลเนตรก็ยิ่งไหล

ตั้งใจยืนดูพระกุมาร

เมื่อนั้น
 เล่นอยู่กับหมู่บริวาร
 จึงชี้หัตถ์ตรัสว่าอายเหล่านี้
 ยืนเขม้นจะเล่นกุทำไร
 ว่ามายืนทำไมที่ไหนนั้น
 จึงมิได้ยำเียงเกรงกู

บัดนั้น
 ก้มเกล้ารับสั่งบังคมคัล
 ครั้นถึงจึงว่าตานั่งลง
 ตาเหล่านี้้นักหนาว่าไม่ฟัง
 แกล้งออกมาเผ่นเห็นถนัด
 ตัวยืนหน้าที่นั่งบังอาจใจ

เมื่อนั้น
 ได้ฟังเด็กเด็กมาพูดจา
 จึงตรัสว่าน้อยน้อยเท่านี้
 ว่าพลางทางยืนพระหัตถ์ไป
 ทำไมจะให้ถูกแล้วเกรง
 ยืนอยู่ไม่ได้หรือไรนา

บัดนั้น
 พากันกลับมาหน้าตาระเด็น

พระนารายณ์ธิเบศร์ใจหาญ
 เห็นคนยืนหน้าฉานก็ขัดใจ
 ชีวิตมึงจะม้วยหารู้ไม่
 ตำรวจในเรงออกไปถามดู
 หรือชวนกันหลอกล่อจะต่อสู้อยู่
 ไปถามดูแล้วกลับมาจับพลัน

พวกตำรวจในคนขยัน
 พากันวิ่งไปแก้กั๊ก
 ทำไมมายืนตรงหน้าที่นั่ง
 จะเอาหวายลงหลังหรือว่าไร
 รับสั่งตรัสให้เข้ามาถามไถ่
 ไม่เห็นเจ้าหรือไรให้ว่ามา

องค์พระไชยเชษฐาก็หรรษา
 ยิ้มแย้มไปมาในพระทัย
 สำนวนถ้วนถืดดังผู้ใหญ่
 จับเกศาเสือกไล่ไปมา
 เจ้าเอ็งเป็นอะไรมานักหนา
 กุมิรู้ที่จะว่าให้การเป็น

เด็กเด็กโกรธใจมิใช่เล่น
 ร้องว่าจะได้เห็นกันเดี๋ยวนี้

มาถึงจิงกราบบาหมูล	สะอื้นพลงทางทูลถ้วนถี่
ข้าถือนรับสั่งพระภูมิ	ครั้งนี้สุดแค้นแสนเจ็บใจ
ไต่ถามตาแก่รังแกนัก	จะให้หลักให้การก็หาไม่
ตัวนายนั้นถือทั้งมือไว	จับศีรษะข้าไว้จะให้กลัว
แล้วว่ากูยืนดูไม่ได้หรือ	พุดพลงเอามือสั่นหัว
เห็นว่าเป็นเด็กเล็กกว่าตัว	มิได้กลัวพระราชอาญา
เมื่อนั้น	พระนารายณ์ธิเบศร์โอรสา
ฟังคำอำมาตย์ทูลมา	พระกริ้วโกรธาตละไฟ
น้อยหรือทำได้ไม่ยำเกรง	ชมเหงเสนาผู้ใหญ่
ถูกลบเข้าไปในเวียงชัย	จะกราบทูลท้าวไทอัยกา
อุกอาจราชศักดิ์เป็นสุดคิด	น้อยจิตรน้อยใจนักหนา
สิดามไถ่ไม่ให้การมา	ไปผูกคอตระมาบัดนี้

เหตุการณ์ในเรื่องเริ่มตึงเครียดมากขึ้น เมื่อแดนอ่านมาถึงตอนนี้เด็กชายใจเต็น
แรง รู้สึกตื่นเต้นเหมือนกำลังอยู่ในเหตุการณ์นั้นด้วย พระนารายณ์ธิเบศร์กำลังโกรธจัด
ออกคำสั่งทหารให้ไปจับตัวคนเหล่านั้นมาให้ได้ โดยหาว่าหนึ่งในนั้นคือพระบิดาของ
ตัวเอง เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ช่างน่าระทึกใจเสียจริง

เสียงยายกระแอมขึ้นเบา ๆ ทำให้ความคิดคำนึงของแดนหยุดชะงักยายบอกว่าดึก
แล้ว ให้หยุดอ่านก่อน คืนพรุ่งนี้ค่อยมาอ่านต่อกันใหม่

“น่าจะอ่านต่อให้จบนะครับ” แดนบอก เขาอยากรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

“เข้านอนก่อนเถอะเข้าหนู” ยายบอกแดนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “เด็ก ๆ ควรเข้านอนแต่หัวค่ำ ตื่นเช้าขึ้นมาจะได้สดชื่นแจ่มใส”

แดนสอดที่คั่นหนังสือคั่นหน้าทีอ่านค้างไว้ พร้อมกับปิดหนังสืออย่างเสียดาย เขา
สัญญากับตัวเองว่า พรุ่งนี้จะรีบตื่นมาอ่านต่อให้จบ

ยายก็รีบเก็บผ้าที่พับไว้ไปใส่ตู้อย่างเป็นระเบียบ ส่วนตาเจียบเสียงไปนานแล้ว
แดนหันไปมอง เห็นตานอนหลับอย่างมีความสุข

